

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Korzeniowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Bohdan Bieniek

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania I. Sp. z o.o. z siedzibą w G.  
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.  
z udziałem zainteresowanych: P. W., I.S.A. w S.  
o podstawę wymiaru składek,  
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń  
Społecznych w dniu 13 kwietnia 2022 r.,  
zażalenia odwołującej się spółki na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 18 maja 2021 r., sygn. akt III AUz (...),

**1. oddala zażalenie,**

**2. zasądza od I. Sp. z o.o. z siedzibą w G. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.**

### UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) postanowieniem z 18 maja 2021 r. ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia na kwotę 402 zł i odrzucił skargę kasacyjną I. Sp. z o.o. z siedzibą w G. od postanowienia Sądu Apelacyjnego w (...) z 9 grudnia 2020 r., który oddalił zażalenie skarżącej na postanowienie Sądu Okręgowego w G. z 31 lipca 2020 r., odrzucające jej odwołanie od decyzji pozwanego Zakładu

Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z 19 sierpnia 2019 r., określającej podstawę wymiaru składek pracownika P. W..

W uzasadnieniu odrzucenia skargi kasacyjnej Sąd Apelacyjny wskazał, iż istotę sprawy stanowi ustalenie wyższej podstawy składek na ubezpieczenie społeczne pracownika P. W., obejmującej także umowy zlecenia. Kwota dodatkowej składki od tych umów wynosi 402 zł i określa wartość przedmiotu zaskarżenia, zatem jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. W konsekwencji skarga podlegała odrzuceniu na podstawie art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c.

W zażaleniu zarzucono naruszenie: 1) art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 2 k.p.c. oraz art. 379 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. w zw. z art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. oraz art. 174 § 2 k.p.c., poprzez nieuwzględnienie zgłoszonego w zażaleniu zarzutu nieważności postępowania przed Sądem Okręgowym w G. i procedowanie sprawy z udziałem spółki l. sp. z o.o. oraz bez udziału płatnika po dniu 2 stycznia 2020 r., co w konsekwencji doprowadziło do nieważności postępowania przed Sądem pierwszej instancji; 2) przepisów postępowania, które to uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>2</sup> § 1 k.p.c. poprzez odrzucenie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie, podczas gdy sprawa dotyczy objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, a nadto wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie przekracza kwotę 10.000 zł.

Wskazując na te zarzuty skarżąca wniosła o – 1) uchylenie zaskarżonego postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej oraz poprzedzającego go postanowienia o oddaleniu zażalenia oraz postanowienia o odrzuceniu odwołania, zniesienie postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, względnie o – 2) uchylenie zaskarżonego postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej.

Wniosła również o uchylenie postanowienia i ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 388.798 zł.

Pozwany w odpowiedzi wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zarzuty zażalenia nie uzasadniają jego wniosków.

1. Zażalenie zostało wniesione na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) z 18 maja 2021 r., odrzucające skargę kasacyjną I. Sp. z o.o. z siedzibą w G. od postanowienia tego Sądu z 9 grudnia 2020 r., oddalającego zażalenie Spółki na postanowienie Sądu Okręgowego w G. z 31 lipca 2020 r., odrzucające odwołanie od decyzji pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z 19 sierpnia 2019 r., stwierdzającej, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne P. W. – jako pracownika płatnika składek I. spółka z o.o. z siedzibą w G. – jest wyższa o przychody z tytułu wykonywania pracy w ramach umów zlecenia zawartych z I. S.A. na rzecz swojego pracodawcy I. sp. z o.o.: w listopadzie 2013 r. o 1.000 zł i w grudniu 2014 r. o 25 zł. Sąd Apelacyjny w (...) zaskarżonym postanowieniem z 18 maja 2021 r. ustalił wartość przedmiotu zaskarżenia na 402 zł.

2. W sprawie nie jest możliwe uwzględnienie wniosku zażalenia o uchylenie postanowienia Sąd Apelacyjny w (...) z 9 grudnia 2020 r. (jw. pkt 1). Nie jest to procesowo dopuszczalne.

3. Granice rozpoznania zażalenia wyznacza tylko postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...) z 18 maja 2021 r. o odrzuceniu skargi kasacyjnej.

4. Ocenę zarzutu nieprawidłowego odrzucenia odwołania oraz nieważności postępowania zakończonych postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z 9 grudnia 2020 r. wyprzedza ocena dopuszczalności skargi kasacyjnej.

5. Sąd Apelacyjny postanowieniem z 18 maja 2021 r. odrzucił skargę kasacyjną, co procesowo określa granice badania sprawy, które ograniczone są tylko do odrzucenia skargi kasacyjnej; czyli rozpoznanie zażalenia nie może być rozszerzone o badanie wskazanego postanowienia Sądu Apelacyjnego z 9 grudnia 2020 r.

6. Skarga kasacyjna nie jest zwykłym środkiem zaskarżenia a postępowanie kasacyjne kolejną powszechną (trzecią) instancją, co tłumaczy warunki dopuszczalności skargi kasacyjnej.

7. Takim samodzielnym warunkiem w sprawach o prawa majątkowe jest wartość przedmiotu zaskarżenia – art. 398<sup>2</sup> § 1 k.p.c. Skarga kasacyjna jest

niedopuszczalna w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych, gdy wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż dziesięć tysięcy złotych. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych skarga kasacyjna przysługuje niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia w sprawie o objęcie obowiązkiem ubezpieczenia społecznego. W tej sprawie P. W. jako pracownik objęty był obowiązkiem ubezpieczenia społecznego.

8. Wracając do relacji między odrzuceniem skargi jako niedopuszczalnej ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia i zarzucanej nieważności postępowania, należy stwierdzić, iż procedura cywilna nie ustanawia wyjątku, który pozwalałby na prymat w postępowaniu kasacyjnym dla nieważności postępowania i z tej przyczyny na pominięcie badania dopuszczalności skargi kasacyjnej ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia. Procedura cywilna jest w tym zakresie niezmienna. Postępowanie przed Sądem powszechnym, nawet gdy jest nieważne, to samo w sobie nie otwiera możliwości wniesienia skargi kasacyjnej. Sprawy majątkowe rozpoznane przez Sąd powszechny w zakresie dopuszczalności skargi kasacyjnej muszą spełniać warunek określonej wartości przedmiotu zaskarżenia-art. 398<sup>2</sup> § 1 k.p.c. Dopiero wówczas można badać nieważność postępowania na zarzut lub z urzędu w granicach kasacyjnego zaskarżenia.

9. Innymi słowy zakres badania zażalenia wyznacza tylko odrzucenie skargi kasacyjnej, w tym przypadku ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą niż dziesięć tysięcy złotych.

10. Teza, że doszło do naruszenia art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c. w związku z art. 398<sup>2</sup> § 1 k.p.c. przez odrzucenie skargi kasacyjnej, bowiem sprawa dotyczy objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, a nadto wartość przedmiotu zaskarżenia przekracza 10.000 zł, nie jest zasadna.

11. Jak zauważono P. W. podlegał ubezpieczeniu społecznemu jako pracownik. W tej sytuacji przy minimalnym wynagrodzeniu za pracę wykluczony był w zbiegu drugi tytuł (czyli obok stosunku pracy) podlegania ubezpieczeniom społecznym z wykonywania zlecenia.

12. W sprawie pozwany przyjął w decyzji, że ma zastosowanie regulacja z art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, czyli że jest jeden pracowniczy tytuł podlegania ubezpieczeniom społecznym, jednak zlecenie

powoduje zwiększenie podstawy wymiaru składek wobec uzyskiwania dochodów z umów wykonywanych na rzecz pracodawcy.

13. Negatywna ocena zażalenia w tym ostatnim zakresie wynika z treści odwołania skarżącego od decyzji pozwanego dotyczącej P. W. z 19 sierpnia 2019 r.

14. Stwierdzić należy, że akta organu rentowego po wniesieniu odwołania stają się częścią sprawy sądowej. Postępowanie przed organem rentowym jest pierwszym etapem postępowania i "akta sprawy organu" składają się na całą sprawę, czyli nie ma odrębności sprawy przed organem rentowym i sprawy odwoławczej przed sądem. Inaczej ujmując postępowanie przed organem rentowym składa się na materiał sprawy, który sąd ma na uwadze przed wyrokowaniem. Postępowanie przed organem rentowym jest pierwszym etapem sprawy i po odwołaniu do sądu stanowi część tego samego postępowania, zatem akta organu rentowego nie stanowią odrębnego dowodu, lecz dokumentują dotychczasowy stan sprawy. Po wniesieniu odwołania organ rentowy przekazuje akta sprawy sądowi (art. 477<sup>9</sup> § 2 k.p.c.). Nie dopuszcza się tu zatem dowodu z akt organu rentowego, gdyż nie są to akta odrębnej sprawy. Nie jest więc konieczne indywidualne ujawnianie poszczególnych dokumentów z tych akt (por. choćby wyrok Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2020 r., I UK 137/19).

15. Podkreśla się to z dwóch zasadniczych przyczyn. Skarżący błędnie przyjmuje, że skoro mógł wnieść jedno odwołanie jednocześnie od 108 podobnych decyzji organu rentowego, to pozwala mu to na kumulację (zsumowanie) wartości przedmiotów sporu w tych sprawach na kwotę 388.798 zł, co przewyższa 10.000 zł. i czynić ma skargę kasacyjną dopuszczalną w sprawach wszystkich ubezpieczonych. Otóż takie ujęcie odwołania *en bloc* nie oznacza, że dopuszczalne jest zsumowanie wartości przedmiotów sporów ubezpieczonych. Nie jest to prawidłowe, gdyż sprawa z zakresu ubezpieczeń społecznych to sprawa indywidualnego ubezpieczonego, nawet gdy przedmiot sprawy jest tożsamy lub podobny do spraw innych ubezpieczonych. Wówczas z reguły uzasadnione jest połączenie spraw do wspólnego rozpoznania. W tym zakresie sytuacja ubezpieczonych nie różni się od sytuacji stron w postępowaniu cywilnym, czyli występuje współuczestnictwo formalne i rozpoznaniu podlegają konkretne sprawy ubezpieczonych, które wymagają indywidualnego rozpoznania (procesowego

wydzielenia i odrębnego osądzenia). Sprawę z zakresu ubezpieczeń społecznych określa więc sytuacja ubezpieczonego określona indywidualną decyzją organu rentowego i w takim zakresie (podmiotowym i przedmiotowym) podlega ocenie w aspekcie dopuszczalności skargi kasacyjnej.

16. Skarżący nie podważa ustalonej przez Sąd Apelacyjny wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 402 zł. Zarzuty zażalenia są ogólne. Przede wszystkim nie podważa wzrostu podstawy wymiaru składek określonej w decyzji, w której podano, iż obejmuje przychód z umów zlecenia w listopadzie 2013 r. w kwocie 1.000 zł i w grudniu 2014 r. w kwocie 25 zł. Są to wartości niższe niż kwota 10.000 zł.

17. Prowadzi to do oceny zastosowania art. 8 ust. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Uprawnione jest stwierdzenie, iż skarżąca nie podważyła zastosowania tej regulacji w odniesieniu do P. W.. Chodzi o to, że decyzja ZUS z 19 sierpnia 2019 r. została w tym zakresie oparta na określonych ustaleniach i ocenie prawnej, czyli ma swą podstawę faktyczną i materialnoprawną. Natomiast odwołanie odnosi się jednocześnie do 108 decyzji i jest ogólne. Brak jest w odwołaniu indywidualnej analizy sytuacji P. W.. Treść odwołania jest zbyt ogólna i dlatego nie podważa rozstrzygnięcia dotyczącego P. W. w decyzji z 19 sierpnia 2019 r.

18. Podkreśla się to, gdyż należy przyjąć, że ustaleń w sprawie dokonuje się na etapie postępowania przed Sądem powszechnym. Odwołanie obejmujące 108 decyzji nie przedstawiało indywidualnej analizy co do zastosowania art. 8 ust. 2a w sytuacji P. W. Brak jest stanowiska skarżącej w odwołaniu w tym zakresie, zwłaszcza wobec konkretnego stanowiska organu rentowego dotyczącego sytuacji P. W., ujętego w decyzji dotyczącej tego ubezpieczonego i dalej w odpowiedzi na odwołanie skarżącej.

19. Taki sam mankament wykazuje zażalenie, gdyż skarżący powraca do odwołania i zarzutu, że organ rentowy nie wyjaśnił istoty sprawy, czyli co było przedmiotem rozliczeń i wnosi o zwrot sprawy do organu rentowego, w sytuacji gdy jak wskazano wyżej, decyzja organu rentowego była konkretna w odniesieniu do sytuacji P. W. (podobnie odpowiedź na odwołanie), natomiast odwołanie było ogólne i nie analizowało indywidualnie jego sytuacji.

20. Jak wskazano nie chodzi o samodzielny tytuł ubezpieczenia wynikający z udziału w konkursie czy zleceniu, albowiem znaczenie miała sytuacja z art. 8 ust. 2a, która oparta jest na jednym tytule ubezpieczenia społecznego, pracowniczym a nie cywilnym. W sprawie organ rentowy rozstrzygnął o zasadności stosowania tej regulacji, co indywidualnie nie zostało podważone w odwołaniu a co ostatecznie Sąd Apelacyjny przyjął za przesłankę rozstrzygania o dopuszczalności skargi kasacyjnej.

21. Ważniejsze jest jednak stwierdzenie, że badanie kwestii faktycznych w aspekcie stosowania art. 8 ust. 2a i oceny dopuszczalności skargi kasacyjnej w tej sprawie nie jest uprawnione z tej przyczyny, że Sąd Najwyższy związany jest postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z 9 grudnia 2020 r., które jest prawomocne i nie podlega kontroli w tej sprawie, czyli postanowieniem oddalającym zażalenie na postanowienie o odrzuceniu odwołania.

Z tych motywów należało oddalić zażalenie na odrzucenie skargi kasacyjnej – art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. w związku z art. 398<sup>14</sup> k.p.c.

O kosztach orzeczono na podstawie § 9 ust. 2 i § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.